

B. MIHÁLY CSILLA

Eső után

Lassan kitáncol már a lomb közül
a napsugár, a sárga bőrrű fény,
meztlábás gyerek csapong, örül
a kert alatti rét kövér fűvén.

Szurokhajából szél köt új csomót,
repíti, rázza, bőszen lengeti,
rá visszaint a nád, a fűzbozót,
a szárba szökkent búza s tengeri.

Előkotor zsebéből száz csodát,
van ott kavics, rugó, parittyá, drót,
a zöld esőtócsára rábocsát
és útnak indít egy papírhajót.

A pillanat, mit érez legbelül,
megismételhetetlen, egyszeri,
a hangjuk messze siklik, csendesül,
s hogy közben felnőtt, észre sem veszi.

Tücsökzene

Tücsökcirpelő éjszakában
valami régi, szép magány van
elrejtve, mintha dolga volna,
letűnt időknék titka szólna.

Hallgatom egyre, űz a szándék,
ha egyszer én is dallá válnék,
vajon mi lenne rólam írva
szívekbe, égre, gyúrt papírra?

Elherdált, néma kertre leletek?
Lelkét e könnyű, nyári versnek
megérte az, ki járja földed,
ha majd a tél az ajtón zörget?

Hallgatom, s egyre inkább érzem,
hatalmas szárnyú, zengő éjben
magyar dalokra vár e század;
tücsökbarátom, játsszad, játsszad!

NÉVJEGY

B. MIHÁLY CSILLA (1977, Szatmárnémeti) a kolozsvári BBTE vallás–néprajz szakán végzett. Budapesten dolgozik tördelő-grafikusként és korrektorként, illetve szerkesztőként egy internetes irodalmi portálon. Versei nyomtatott folyóiratokban, antológiákban jelentek meg. 2016-ban a Magyar Művészeti Akadémia díjazottja lett.

rosba költözünk, apámat áthelyezték. Mit fog csinálni ezek között a lelketlen lakók között?

– Hát, ha megbetegszem, ezektől megehet a nyű, az biztos, rám sem fogják nyitni az ajtót.

Lerakom az ételhordót, és búcsúzom...

– Vigyázzon magára, és ígérje meg, hogy nem fog meghülyülni, mint Lilike. Hétfőn még utoljára elkísérem a szegénykonyhára.

Bölcsen bólogat, és hármat pök, aztán megígéri, hogy azért sem fog bedilizni, majd a komód felső fiókjából előkotor egy szentképet, megcsókolja, és áhítattal átnyújtja. Szépséges Szűz Mária van a ké-

pen, ölében a kis kövér Jézussal. Szelíden néznek rám.

Mámika, bár sajognak a lábai, kikísér, sőt barackot is ad. Persze csak a búbomra. Fene erős keze van. A kapuban még váltunk pár szót. Stráfkocsi gurul el mellettünk. Mosolyogva int felénk a kocsis:

– Szia, Csipcsirip!

– Ó, a Marci, hogy a Jóisten áldja meg minden pereputtyával együtt! – kiáltja Mámika.

– Ó segít engem. Pénzt ad, meg fát is télire. Azért élek én még. Meg azért, mert szeret a Jóisten, hogy áldja meg a kisasszonykát is, és áldja meg az Úrjézus meg a Szűz Mária...